

723

Besluit van 17 december 1993, houdende regels inzake de verstrekking van uitkeringen ten behoeve van provinciale investeringspremies in 1994 (Besluit uitkeringen provinciale investeringspremies 1994)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Economische Zaken van 30 juli 1993, nr. WJA/JZ 93056797;

Gelet op artikel 2 van de Kaderwet specifieke uitkeringen EZ;

De Raad van State gehoord (advies van 30 november 1993, nr. W10.93.0518);

Gezien het nader rapport van de voornoemde staatssecretaris van 15 december 1993, nr. WJA/JZ 93094563;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. Onze Minister verstrekt in 1994 op aanvraag een uitkering aan de provincies Groningen, Friesland en Drenthe gezamenlijk als vergoeding voor financiële middelen die de provincies verstrekken aan ondernemers die een investeringsproject uitvoeren.

2. In plaats van aan de in het eerste lid genoemde provincies kan een uitkering worden verstrekt aan een openbaar lichaam als bedoeld in artikel 8, eerste lid, van de Wet gemeenschappelijke regelingen waarin de in het eerste lid genoemde provincies samenwerken.

Artikel 2

De uitkering is een door Onze Minister vast te stellen bedrag, doch niet meer dan f 50 000 000,00.

Artikel 3

1. Een aanvraag wordt ingediend door een van de in artikel 1, eerste lid, genoemde provincies, mede namens de andere provincies, dan wel door een openbaar lichaam als bedoeld in artikel 1, tweede lid.

2. De aanvraag gaat vergezeld van de verordening op grond waarvan de provincies met gebruikmaking van de gevraagde uitkering financiële middelen zullen verstrekken.

Artikel 4

Onze Minister beslist afwijzend op een aanvraag, indien de in artikel 3, tweede lid, bedoelde verordening niet in overeenstemming is met dit besluit of met de ingevolge de verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen voor de staat geldende verplichtingen.

Artikel 5

Een beschikking op een aanvraag, inhoudende een toezegging van een uitkering, bevat een vermelding van:

- a. het maximale bedrag van de uitkering;
- b. het tijdstip en de wijze waarop het verzoek om vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering moet worden ingediend,
- c. de gebieden waarin de investeringsprojecten kunnen worden uitgevoerd.

Artikel 6

1. Aan de toezegging van een uitkering zijn de in de artikelen 7, 8 en 9 opgenomen verplichtingen verbonden.
2. Onze Minister kan aan de toezegging van een uitkering voorschriften verbinden.

Artikel 7

1. De betrokkenen gebruiken de uitkering voor:
 - a. het op basis van een verordening verstrekken van financiële middelen aan ondernemers, die een investeringsproject, waarvan de premiabele kosten maximaal f 10 000 000,00 bedragen uitvoeren in een in de beschikking, bedoeld in artikel 5, vermeld gebied en een aanvraag hebben ingediend voor 1 januari 1995;
 - b. het financieren van de apparaatskosten die aan de onder a bedoelde verstrekkingen kunnen worden toegerekend, doch tot ten hoogste 2 procent van de uitkering.
2. Onder een ondernemer als bedoeld in het eerste lid wordt verstaan:
 - a. een natuurlijke persoon voor wiens rekening een onderneming in de zin van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 wordt gedreven, of
 - b. een belastingplichtige in de zin van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969.
3. De betrokkenen nemen bij het verstrekken van financiële middelen de ingevolge de verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen voor de staat geldende verplichtingen in acht.

Artikel 8

De aanvrager dient een aanvraag om vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering in overeenkomstig hetgeen daaromtrent in de beschikking, bedoeld in artikel 5, is vermeld.

Artikel 9

1. De betrokkenen voeren een administratie die zodanig is ingericht, dat daaruit te allen tijde op eenvoudige en duidelijke wijze alle door hen aangegane verplichtingen en verrichte betalingen kunnen worden afgelezen.
2. De betrokkenen voldoen aan hetgeen door door Onze Minister aangewezen personen wordt verzocht, voor zover dat redelijkerwijs noodzakelijk is voor een goede uitvoering van dit besluit, omtrent:
 - a. het verlenen van toegang tot door hen gebruikte plaatsen,

- b. het verlenen van inzage in zakelijke gegevens en bescheiden,
- c. het maken van kopieën van de onder b bedoelde gegevens en
- d. het verlenen van medewerking aan het verstrekken van gegevens door derden.

Artikel 10

1. Op een uitkering ter zake waarvan een beschikking als bedoeld in artikel 5 geldt, kan op aanvraag van de aanvrager eenmaal per kalenderjaar door Onze Minister een voorschot worden verstrekt.

2. Het voorschot bedraagt een gedeelte van het in artikel 5, eerste lid, onder a, bedoelde bedrag, ter grootte van:

- a. 33 1/3 procent in 1994;
- b. 33 1/3 procent in 1995;
- c. 33 1/3 procent in 1996, met dien verstande dat geen of een kleiner voorschot wordt verstrekt, voor zover dat noodzakelijk is om te voorkomen dat aan de betrokkenen een groter bedrag aan voorschotten wordt verstrekt dan het bedrag van de in totaal door hen gemaakte kosten.

Artikel 11

1. Indien de aanvrager niet op het in artikel 5, onder b, bedoelde tijdstip een aanvraag om vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering heeft ingediend, stelt Onze Minister hem in de gelegenheid binnen een door Onze Minister te stellen termijn alsnog een zodanige aanvraag in te dienen.

2. Indien na afloop van deze termijn geen aanvraag is ingediend, stelt Onze Minister het definitieve bedrag van de uitkering ambtshalve vast.

Artikel 12

Onze Minister geeft een beschikking tot vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering binnen dertien weken na ontvangst van de aanvraag dan wel nadat de in artikel 11 bedoelde termijn is verstreken. Indien de beschikking niet binnen dertien weken kan worden gegeven, stelt Onze Minister de betrokkene daarvan in kennis en noemt hij daarbij een redelijke termijn waarop de beschikking wel tegemoet kan worden gezien.

Artikel 13

1. Onze Minister stelt het definitieve bedrag van de uitkering vast overeenkomstig de beschikking, bedoeld in artikel 5.

2. Het definitieve bedrag van de uitkering kan op nihil dan wel een lager bedrag dan het toegezegde bedrag worden gesteld:

- a. voor zover de betrokkenen geen financiële middelen hebben verstrekt als bedoeld in artikel 7;
- b. indien de betrokkenen niet hebben voldaan aan verplichtingen, welke ingevolge dit besluit voor hen gelden;
- c. indien de beschikking, bedoeld in artikel 5, ten gevolge van aan de betrokkenen te wijten onjuistheid of onvolledigheid van verstrekte gegevens anders luidt dan het geval zou zijn geweest, indien deze gegevens juist en volledig zouden zijn verstrekt.

Artikel 14

Onze Minister kan de beschikking, inhoudende de vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering, intrekken, indien de beschikking ten gevolge van aan de betrokkene te wijten onjuistheid of onvolledigheid van

verstrekte gegevens anders luidt dan het geval zou zijn geweest, indien de gegevens juist en volledig zouden zijn verstrekt.

Artikel 15

Indien toepassing is gegeven aan artikel 13 of 14 zijn ter beschikking gestelde uitkeringen terstond opeisbaar voor zover zij het bedrag waarop de betrokkene alsdan recht heeft te boven gaan.

Artikel 16

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en vervalt met ingang van 1 januari 2003.

Artikel 17

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit uitkeringen provinciale investeringspremies 1994.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 17 december 1993

Beatrix

De Staatssecretaris van Economische Zaken,
Y. C. M. T. van Rooy

Uitgegeven de *dertigste* december 1993

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Economische Zaken.

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 11 januari 1994, nr. 7

Algemeen

In het onderhavige besluit worden regels gesteld met betrekking tot de vergoeding die de Minister van Economische Zaken verstrekt aan de provincies Groningen, Friesland en Drenthe voor het door die provincies verstrekken van investeringspremies aan ondernemers.

In de nota Regio's zonder grenzen (Kamerstukken II 1989/90, 21 571, nr. 2), worden investeringspremieregelingen genoemd als een van de instrumenten van het regionaal-economisch beleid voor de periode 1991-1994. Dit instrument richt zich op de bevordering van bedrijfsinvesteringen in sociaal-economisch minder sterke regio's door middel van het verstrekken van premies aan ondernemers. Door een versterking van de produktiestructuur in de bedoelde regio's wordt getracht de werkgelegenheid ter plaatse structureel te verbeteren.

Onderscheid dient hierbij te worden gemaakt tussen de investeringspremieregeling die sinds 1975 door de centrale overheid wordt uitgevoerd, thans het Besluit subsidies regionale investeringsprojecten, en de provinciale investeringspremieregelingen.

Sedert 1986 is een gedeelte van eerstbedoeld instrument, namelijk dat wat betrekking heeft op projecten waarvan de premiabele investeringen een bepaald maximum niet overschrijden, gedecentraliseerd. Dit maximum ligt thans op f 10 mln. Aan de besturen van de provincies waarin de bedoelde regio's zijn gelegen, worden hiertoe gelden ter beschikking gesteld. Deze provincies stellen regels vast op grond waarvan zij aan ondernemers die in bepaalde gebieden investeringsprojecten willen uitvoeren, premies verstrekken. Bij het opstellen van deze regels zijn de provincies slechts gebonden aan enkele eisen, in het bijzonder met betrekking tot de gebiedsindeling en de steunplafonds.

Het onderhavige besluit voorziet in die zin in een nieuwe opzet, dat de gelden voortaan verstrekt worden aan de drie noordelijke provincies gezamenlijk. Omdat het hier gaat om specifieke uitkeringen in de zin van artikel 144b van de Provinciewet, zijn deze regels gebaseerd op de Kaderwet specifieke uitkeringen EZ. Deze bekostigingswijze moet in dit geval bijzonder aangewezen worden geacht, omdat, nu het gaat om uitkeringen voor slechts drie provincies, deze als geografisch ongelijkmatig gespreid moet worden aangemerkt.

Over het onderhavige besluit is overleg gevoerd met de Ministers van Binnenlandse Zaken en van Financiën. Voorts is overleg gevoerd met de betrokken provincies. Deze konden met het ontwerp-besluit instemmen.

De zakelijke inhoud van het voorgenomen besluit is bij brieven van 31 maart 1993 medegedeeld aan de beide Kamers van de Staten-Generaal (Kamerstukken II 1992/93, 20 986, nr. 14).

Het voornemen tot uitvoering van de onderhavige steunmaatregel is, gelet op artikel 93 van het EEG-verdrag, op 24 september 1990 gemeld bij de Europese Commissie. De Commissie heeft bij brief van 27 december 1990 kenbaar gemaakt, dat zij geen bezwaren heeft tegen het ten uitvoer brengen ervan, zij het met een voorbehoud met betrekking tot de regio Zuid-Oost Drenthe. Bij brief van 12 november 1993 heeft de Commissie evenwel kenbaar gemaakt, dat zij geen bezwaren heeft tegen verlenging van het IPR-regime voor Zuid-Oost Drenthe.

Tegen beschikkingen ter uitvoering van dit besluit staat op grond van de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen beroep open bij de Afdeling rechtspraak van de Raad van State. Naar verwachting zal dit met ingang van 1 januari 1994 vervangen worden door beroep bij de rechtbank, op grond van de Algemene wet bestuursrecht.

Artikelen

Artikel 2

De aard van het onderhavige besluit verzet zich ertegen de hoogte van het bedrag, dat aan de provincies zal worden toegezegd, in het besluit te noemen. Dit bedrag is immers afhankelijk van de besluitvorming over de rijksbegroting voor 1994.

Artikel 4

Uiteraard dienen de provinciale verordeningen in overeenstemming te zijn met de relevante EEG-verplichtingen. Die zijn met name vervat in de Mededelingen van de Commissie inzake regionale steunregelingen, PbEG C 1979 31/9, en inzake de wijze van toepassing van artikel 92, lid 3, onder a en c, van het EEG-Verdrag op regionale steunmaatregelen, PbEG C 1988 212/2. Dat brengt met zich mee, dat de verordening aan de Europese Commissie moet worden gemeld en dat op de aanvraag pas toewijzend zal worden beslist nadat de Europese Commissie heeft verklaard dat zij geen bezwaren heeft tegen het ten uitvoer leggen ervan.

Artikelen 5 en 6

Artikel 5 voorziet in het aan de provincies gezamenlijk toezeggen van een bepaald bedrag. De vaststelling van het definitieve bedrag zal evenwel pas geruime tijd later plaatsvinden.

Omtrent de wijze van vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering, de bescheiden die daartoe moeten worden ingediend en het tijdstip waarop dat moet geschieden, zullen in de toezeggingsbeschikking voorschriften worden gegeven. Dat tijdstip kan thans nog niet worden vastgesteld. Het zal mede afhankelijk zijn van de voorschriften die de provincies bij hun subsidietoezeggingen zullen hanteren met betrekking tot de termijn waarbinnen de projecten moeten zijn uitgevoerd. Voorts zal dat tijdstip ook afhankelijk zijn van de termijn die de provincies redelijkerwijs moet worden gelaten om verantwoording af te leggen over de besteding van de uitkeringen. Het ligt in de bedoeling het tijdstip van indiening van het verzoek om vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering zodanig te bepalen, dat de provincies het overgrote deel van de door hen toegezegde subsidies definitief hebben betaald en derhalve op basis daarvan een verantwoording kunnen opstellen. Voor een ondergeschikt deel zal volstaan kunnen worden met een opgave van de in dit kader aangegane verplichtingen. In die gevallen zal het gaan om langer lopende projecten. Aldus wordt voorkomen dat de definitieve vaststelling van de onderhavige uitkering pas vele jaren na afloop van de betrokken beleidsperiode kan plaatsvinden.

Artikel 7

Dit artikel bevat verplichtingen die verbonden zijn aan de toezegging van een uitkering op grond van dit besluit. Daarbij gaat het om de besteding van de aan de provincies verstrekte gelden. Kort gezegd moet het gaan om investeringsprojecten van ondernemers die worden uitgevoerd in een bepaald gebied. Het begrip «ondernemer» is daarbij gedefinieerd overeenkomstig de Kaderwet verstrekking financiële middelen EZ.

Afgezien is van het opnemen van een definitie van investeringsproject, teneinde de provincies de nodige ruimte te laten hieromtrent eisen te stellen.

Niet alleen bij het tot stand brengen van de provinciale verordeningen, ook bij het nemen van beschikkingen inzake het verstrekken van financiële

middelen aan ondernemers dienen de provincies de relevante EEG-verplichtingen in acht te nemen. De toepasselijke mededelingen van de Commissie daaromtrent zijn reeds vermeld in de toelichting bij artikel 4.

Artikel 8 en 9

Deze artikelen bevatten verplichtingen die noodzakelijk zijn om tot een tijdige en deugdelijke vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering te komen.

De in artikel 9 opgenomen verplichtingen zijn nodig om bij de vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering te kunnen beschikken over alle van belang zijnde gegevens en door de betrokkene verstrekte gegevens zo nodig te kunnen verifiëren. Deze verplichtingen gelden, omdat zij verbonden zijn aan de toezegging, tot het moment waarop het definitieve bedrag van de uitkering is vastgesteld.

Artikel 10

Dit artikel voorziet in de behoefte aan voorschotten op de uitkering. In 1996 is de omvang van het voorschot afhankelijk van de mate waarin door de provincies kosten zijn gemaakt. In totaal zal aan voorschotten niet meer worden verstrekt dan het totaal van de door de provincies gemaakte kosten.

Artikel 11

Dit artikel beoogt te verzekeren dat een toezegging altijd afgerond wordt met een vaststelling van een definitief bedrag van de uitkering, daaronder mede begrepen een vaststelling op nihil.

Artikel 13

In het eerste lid is alleen de in artikel 5 bedoelde beschikking genoemd, omdat bij de beslissing omtrent de vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering niet meer wordt teruggekomen op de uitkomst van de toetsing aan de artikelen 1 en 4 van het besluit, die heeft plaatsgevonden in het kader van de beslissing op de aanvraag om een toezegging.

In het tweede lid is voorzien in de mogelijkheid van een lagere vaststelling van het definitieve bedrag van de uitkering, indien de provincies het ter beschikking gestelde bedrag niet geheel hebben kunnen besteden. Daarnaast verschaft het tweede lid een sanctiemogelijkheid in geval van onregelmatigheden. Daarbij kan het gaan om het niet voldoen aan de verplichtingen, opgenomen in de artikelen 7, 8 en 9, of de voorschriften, bedoeld in artikel 6, dan wel om gevallen waarin sprake was van onjuiste of onvolledige verstrekking van gegevens.

Artikel 16

In verband met het bepaalde in artikel 3, eerste lid, onder c, van de Kaderwet specifieke uitkeringen is voorzien in tijdelijkheid van het onderhavige besluit. Daarbij is de vervaldatum bepaald op zes jaar na het einde van het laatste jaar, waarin voorschotten worden verstrekt. Dit houdt verband met de artikelen 14 en 15. De aard van artikel 14 brengt met zich mee, dat de mogelijkheid om het toe te passen geruime tijd na de vaststellingsbeschikking moet blijven bestaan.

De Staatssecretaris van Economische Zaken,
Y. C. M. T. van Rooy